

enandro.gr, 11/01/2016 - Το χθες δεν ήταν πάντα καλύτερο...

Του Διαμαντή Μπασαντή

Μερικές μνήμες όσα χρόνια κι αν περάσουν μένουν μέσα μας. Ακίνητες. Σαν κάδρα καρφωμένα για πάντα στους τοίχους του μυαλού μας. Οι μνήμες αυτές μας περιέχουν. Κάποιες δημιουργούνται τυχαία. Άλλες τις προετοιμάζουμε. Όλες εικονογραφούν την πορεία της ζωής μας. Τις θυμόμαστε όμορφες, στολισμένες, χαρούμενες. Διαμορφώνουν την προσωπική πινακοθήκη μας.

Την Δευτέρα δεκαετίες μετά την αποφοίτηση μου από το Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών βρέθηκα εκεί για μια τελετή αποφοίτησης. Κοίταγα γύρω περίεργος. Όση ώρα περίμενα σαν να είχε ανοίξει μια πόρτα στο νου και περιδιάβαινα εικόνες της δικής μου αποφοίτησης. Ίδια αναμονή στα σκαλιά μπροστά στο ιστορικό κτίριο της Πρυτανείας. Ίδια προσμονή: πως θα είναι;

Όμως όταν ήρθε η ώρα της τελετής όλα ήταν διαφορετικά. Τότε μπήκαμε σε μια πλαϊνή αίθουσα. Λίγοι σχετικά οι συγγενείς. Ορκιστήκαμε βιαστικά στα όρθια. Δεν φόρεσε κανένας τήβεννο. Νομίζω πως ούτε ο καθηγητής που μας όρκισε! Έτσι κι αλλιώς οι τελευταίοι δεν βλέπαμε και πολλά. Απλώς σηκώσαμε το χέρι μας και κάτι επαναλλάβαμε από όσα μας διάβαζαν περί την επιστήμη... Η σεμνή τελετή σε ελάχιστα λεπτά πήρε τέλος. Βγήκαμε στα σκαλιά. Και πιάσαμε την κουβέντα με δύο-τρεις παλιόφιλους που αποφοιτήσαμε όταν πια πειστήκαμε πως η επανάσταση μάς είχε... προσπεράσει!!!... Οι περισσότεροι δεν βγάλαμε φωτογραφίες. Τα πτυχία τα πήραμε την επομένη από την Γραμματεία!!! Γύρω μας μια άλλη Αθήνα. Στην Ελλάδα είχε μόλις ολοκληρωθεί ο πρώτος κύκλος της μεταπολίτευσης. Άλλες εποχές...

Στην σημερινή τελετή αποφοίτησης πολλοί: γονείς, φίλοι, συγγενείς. Με τα καλά τους. Φωτογράφιζαν. Φωτογράφιζαν όμως και οι επαγγελματίες φωτογράφοι σε τέτοιο βαθμό που να εμποδίζουν όλους τους άλλους. Η τελετή εξαιρετικά προσεγγμένη. Οι απόφοιτοι από το 2000 φορούν τήβεννο. Όπως τήβεννο φορούσαν και ο αντιπρύτανης και ο πρόεδρος του Τμήματος Ιστορίας & Αρχαιολογίας. Ο όρκος σωστά προετοιμασμένος. Η τελετή προσεκτική. Η απονομή των πτυχίων με σωστή σκηνοθεσία. Οι απόφοιτοι συγκινημένοι. Οι φίλοι και συγγενείς συγκινημένοι. Ακόμα και οι φωτογραφίες ήταν... συγκινημένες!!!

Ο αντιπρύτανης με ζεστή φωνή μίλησε για τις μνήμες που θα έχουν όλοι από την σημερινή μέρα. Αλλά και για τον σύνδεσμο ζωής που θα έχουν με το πανεπιστήμιο που τους έδωσε το πρώτο τους πτυχίο. Μετά τα νέα παιδιά πήραν ένα-ένα από το χέρι του το πτυχίο τους. Χειροκροτήματα και μπράβο στην όμορφη αίθουσα τελετών του πρώτου πανεπιστημίου της Ελλάδας που ιδρύθηκε πριν 180 χρόνια επί Όθωνα...

Ανάμεσα στους νέους και μια κοπελίτσα σε αναπηρικό αμαξίδιο με ανδριώτικη καταγωγή. Την ώρα που την έφερναν για να πάρει το πτυχίο η αίθουσα άλλαξε ξαφνικά ήχο και χρώμα. Το χειροκρότημα καθολικό. Από όλες τις πλευρές της μεγάλη αίθουσας. Και πηγαίο. Τα φλας άρχισαν να αστράφτουν γύρω. Όλοι χειροκροτούσαν με την καρδιά τους μια άγνωστη σε συτούς νικήτρια της ζωής. Ο αντιπρύτανης έσκυψε σχεδόν με στοργή και την συνέχαιρε επί ώρα συγκινημένος...

Όντως έχουν αλλάξει οι εποχές. Στη δική μας εποχή κάτι τέτοιο δεν ήταν εύκολο. Να μην πω απίθανο. Ακόμα θυμάμαι τον Πέτρο, τον σκιτσογράφο του νεανικού περιοδικού μας, που λόγω πολυομελίτιδας λίγοι τον αποδεχόμαστε. Αλλά κανείς δεν τον χειροκρότησε. Πίσω απλώνεται μια άλλη Ελλάδα νοσταλγική, αλλά και πιο σκληρή. Μια Ελλάδα πιο προσωπική, αλλά και πιο στενόθωρη... Καλές οι μνήμες από το χθες, αλλά μερικές φορές το σήμερα είναι πολύ καλύτερο...